

VI

AD ROMANOS

Strophe Alcaica

Dēlicta māiōrum immeritus luēs,
Rōmāne, dōnec templa refēceris
Aedēsque labentēs deōrum et
Foeda nigrō simulācra fūmō.

Dīs tē minōrem quod geris, imperās :
Hinc omne prīncipiū, hūc refer exitum.
Dī multa neglēctī dedērunt
Hesperiae mala lūctuōsae.

Iam bis Monaesēs et Pacorī manus
Inauspicātōs contudit impetūs
Nostrōs, et adiēcisse praedam
Torquibus exiguis renīdet.

Paene occupātam sēditiōnibus
Dēlēvit urbem Dācus et Aethiops,
Hic classe formīdātus, ille
Missilibus melior sagittīs.

Fēcunda culpaē saecula nuptiās
Prīmum inquināvēre, et genus, et domōs :
Hōc fonte dērīvāta clādēs
In patriam populūque flūxit.

Mōtūs docērī gaudet Iōnicōs
Mātūra virgō, et fingitur artubus
Iam nunc, et incestōs amōrēs
Dē tenerō meditātur unguī.

Mox iūniōrēs quaerit adulterōs
Inter marītī vīna ; neque ēligit,
Cuī dōnet impermissa raptim
Gaudia, lūminibus remōtīs :

Sed iussa cōram nōn sine cōnsciō
Surgit marītō ; seu vocat īnstitor,
Seu nāvis Hispānae magister,
Dēdecorum pretiōsus emptor.

Nōn hīs iuventūs orta parentibus
Īnfēcit aequor sanguine Pūnicō,
Pyrrhumque et ingentem cecīdit
Antiochum Hannibalemque dīrum :

Sed rūsticōrum mascula mīlitum
Prōles, Sabellīs docta ligōnibus
Versāre glaebās, et sevērae
Mātris ad arbitrium recīsōs

Portāre fūstēs ; sōl ubi montium
Mūtāret umbrās et iuga dēmeret
Bōbus fatīgātīs, amīcum
Tempus agēns, abeunte currū.

Damnōsa quid nōn imminuit diēs ?
Aetās parentum, pēior avīs, tulit
Nōs nēquiōrēs, mox datūrōs
Prōgeniem vitiōsiōrem.